

sammen; det holdt Møde, Ministeriet Friis holdt Møde med det sønderjydske Udvalg i den Tid og forelagde os vigtige Sager. Der havde da ikke været det mindste i Vejen for, at Ministeriet Neergaard kunde have gjort det samme, og jeg finder det højst beklageligt, at det ikke skete. Instruksen af 20. Marts var i Flugt med hele den hidtidige Politik, hvorom Rigsdagen stod enig. Instruksen af 6. Maj var et Skridt i en helt ny Retning, og det var ganske uforsvarligt at foretage det uden Samraad med Partierne og med Rigsdagen. Nu siger Nr. N. Neergaard ganske vist i Dag, at han ikke har haft Forhaabning om, at der kom noget ud af det. Han siger det forbavsende, at han ved ikke en Gang, om det Forslag vil blive stillet af det mellemstvigske Udvalg. (Statsministeren [N. Neergaard]: Enkelthederne). Ja, Enkelthederne — det faldt ud af Statsministerens Mund. Den bedste Forklaring — men den er ikke god — er jo min, og den bliver mere og mere bekræftet: at det er en stor Film, der her opføres, ganske vist af den laveste amerikanske Art. Hvis der var mindste Alvor deri, er det jo en Løtfærdighed, hvis Lige jeg endnu ikke har oplevet fra en Rege- rings Side her i Danmark.

Holstein: Den første storpolitiske Tale, jeg havde den Ære at høre i dette Ting, efter at Ministeriet havde fremsat sin Programklæring, var en Tale af det ærede Medlem for Holbæk Amt, Hr. Rode. Hvis jeg ikke havde vidst bedre, vilde jeg have troet, at Hr. Rode var en sejrrig, laurbærkranset General, der kom hjem fra en stor Valgkamp med en vældig Hær bag sig, og at Venstres Ministre repræsenterede en lille slagen, demoraliseret Hærs Førere, som nu skulde kræves til Ansvar for, hvad de havde gjort. Men det forundrer mig ikke, at man kunde faa det Indtryk, thi naar man i 7 Aar har repræsenteret det samlede danske Folk, den samlede danske Rigsdag og den samlede nordslesvigske Vælgerforening, saa kan det jo ikke undre, at man har lidt ondt ved at komme ud af Rollen og finde den Plads, hvor man nu hører hjemme. Det er ikke blot i den almindelige Politik, men det er fremfor alt i den sønderjydske Politik, at de Radikale har repræsenteret det samlede danske Folk, den samlede nordslesvigske Vælgerforening og den samlede danske Rigsdag. Det begyndte med Fortolkningen af Resolutionen af 23. Oktober. Den ved vi jo, at de Radikale fortolkede saaledes, at det søn-

derjydske Grænsespørgsmaal kun drejede sig om det egentlige Nordslesvig indtil den Clausenske Linie. Det fremgaar saa tydeligt af den Adresse, der var under Opsejling fra halvt privat og halvt ansvarlig Side, og som var billiget af Ministeriet, men som det lykkedes den konservative Opposition at faa kvalt i Fødselen. Det var den første indskrænkende Fortolkning. Den næste indskrænkende Fortolkning gjaldt Aabenraa-Resolutionen af 17. November. Den taler nemlig, som jeg bemærkede, om de tilstødende Distrikter i Mellemslesvig, som rejser Krav om at komme med i Afstemningen. Der vilde intet være til Hinder for at fortolke disse Ord saaledes, at Afstemningsomraadet blev større eller videre, saa længe vi færdes paa gammel dansk Folkegrund, eftersom Befolkningen fremsatte Ønske om at komme med i Afstemningen og hjem til Danmark. Men saaledes fortolkede Ministeriet det ikke, nej, det skulde fortolkes saa indskrænkende som muligt. Jo færre Kommuner det kom til at dreje sig om, des bedre. Saaledes har det tidligere Ministeriums Politik været fra først til sidst.

Den sidste og afsluttende Virksomhed er dets Handlinger efter Afstemningen den 14. Marts. Den 20. Marts mener de Herrer virkelig, at Afstemningen den 14. skal være endeligt afgørende for det slesvigske Spørgsmaal, at den er den moralske Slutten paa hele dette Spørgsmaal under de Former og de Vilkaar, hvorunder den har fundet Sted, at det er paa den Maade, Danmarks Rigsgrænsespørgsmaal definitivt skal afgøres. Hvis de virkelig mener det, mine Damer og Herrer, hvis det sønderjydske Spørgsmaal virkelig er afgjort dermed, hvis der aldrig mere kunde rejses et politisk Problem i Slesvig herefter, behøvede vi i Grunden ikke at tale videre om det; saa kunde Grænsen være draget af et Bybud med Sprogstatistikeren H. V. Clausen som Vejleder, naar han havde nogen Øvelse i almindelig Additionsregning. Saa var den Sag uhyre let. Men saa let gaar det dog maaske ikke at faa det sønderjydske Spørgsmaal bragt ud af Verden.

Hr. Rode omtalte, at der var fremkommet Udtalelser i Bladene om, at jeg i Paris repræsenterede det konservative Folkeparti eller talte paa Medlemmer af det konservative Folkepartis Vegne. Hvis der har været saadanne Insinuationer i den dannede radikale Pøbelagtigheds Organer, skal det ikke undre mig. Jeg har været Genstand for saa mange af den Slags Insinuationer og Usandfærdigheder,